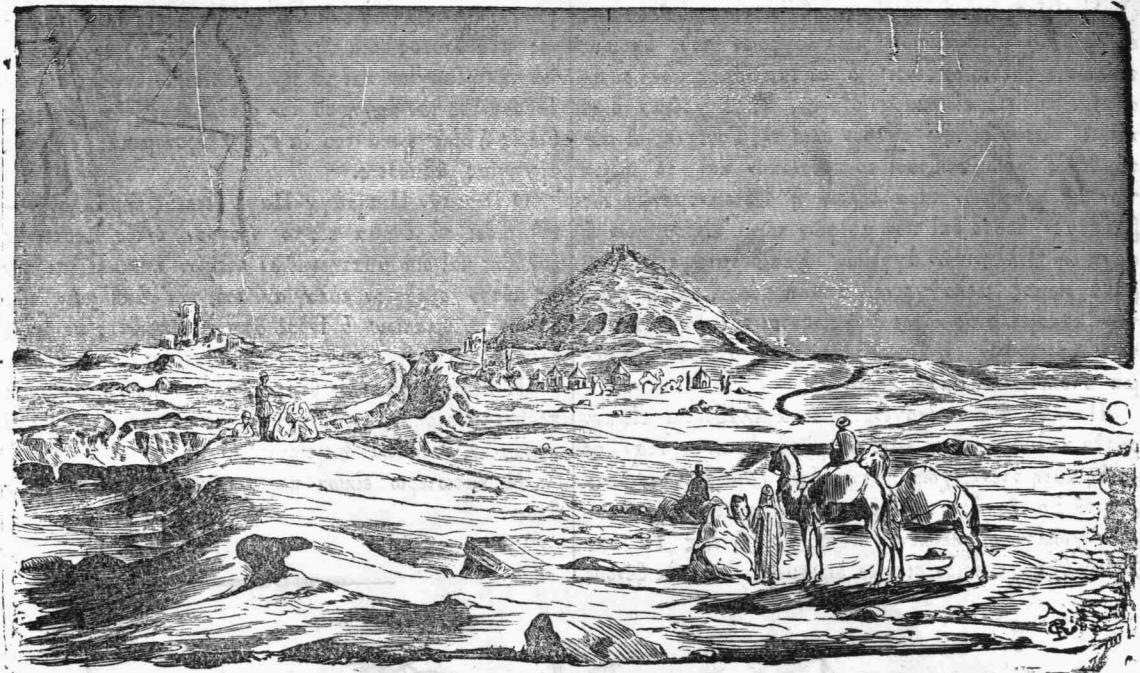

τας δύο σκηνάς εἰς τὴν πεδιάδα. Τὴν ὑπεραίν απε- | ἐνδέκα χιλιάδας γρόσια ἀτινα διανεμηθέντα εἰς τοὺς
φασίσθη νὰ πληρώσωσι τὰ κλαπέντα πράγματα οἱ ἔξ | ἐνόχους ἐπρεπε νὰ πληρωθῶσιν εἰς τὸν ἡμέτερον Πρό-
Ἀβουσσίο καὶ Σακκάραι "Αράβες" ἡμεῖς ἀπαιτήσαμεν | ξενον.

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΩΝ ΤΕΧΝΩΝ.

Τὰ ἔπιπλα συνεσωρεύθησαν παρὰ τὸν οὐδὸν πενι-
χρᾶς τινος οἰκίας, καὶ δὲ δημόσιος κῆρυξ ἔκάλεις ὑψηλῆ
τῇ φωνῇ τοὺς ἀγοραστάς. Διαβάται τινες ἵσταντο πρὸς
στιγμὴν, ἀλλὰ μόλις ἔρριπτον τὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν
ἐκτεθειμένων ἀντικειμένων ἔξηκολούθουν τὴν ὄδον αὐ-
τῶν. Οἱ ἐπαῖται αὐτοὶ διέβινον ἐκεῖθεν οὐδὲ δέρποντες
καὶ βλέμμα ἐπιθυμίας ἐπ' αὐτῶν. 'Ο κῆρυξ ἀπαυδή-
σας ἐκ τῶν ματαίων αὐτοῦ προσπαθειῶν ἐσίγησε, καὶ,
κινῶν τὴν κεφαλήν.'

— Θά γάστε τὰ ἔξοδά σας, κύριε Καβερδῶνε,
λέγει πρός τινα μικρὸν γέροντα, μὲ διόπτρας πρασίνους
εἰς τοὺς ὄφιλαμούς καὶ ὅρθιον ἴσταμενον παρ' αὐτῷ
φοβοῦμαι πολὺ ὅτι δὲν θέλει εὑρεθῆ οὐδεὶς εἰς τὴν 'Ρώ-
μην τοσοῦτον δυστυχῆς, ὥστε νὰ ἀγοράσῃ τὰ ῥάκη
τῆς χήρας τοῦ Πελεγρίνου' ἐπειτα δῆλη αὐτὴ ἡ κουρε-
λαρία δὲν ἀξίζει οὐδὲ τρία δουκάτα.

— Καὶ ή ἀθλία αὕτη μοὶ χρεωστεῖ δώδεκα! ἀνέ-
κραξεν δὲ μικρόσωμος γέρων κτυπῶν τὴν γῆν διὰ
τῆς βακτηρίας του. Δώδεκα δουκάτα, Ιάκωβε, καὶ
τις περισσότερον, διότι ἐνεπιστεύθησεν εἰς τὸν σύζυ-
γον της, προμηθεύων εἰς αὐτὸν ἔλαια, γραφίδες καὶ
χρώματα διάφορα ἀνευ ὑποψίας τινός. Τίς νὰ μὲ ἔ-
λεγεν ὅτι ἥθελεν ἀποθάνει πρὶν μὲ πληρώσῃ; . . . Εἴ-
μαι καλὸς, καὶ ἐμπιστεύομαι εἰς τὸν τυχόντα . . .
Βλέπεις τώρα τί μὲ ἀφησεν δὲν θλιος οὐτος βαρεύεις ως
ἐνέχυρον? ἔνα σωρὸν ῥάκη, μίαν γυναικα καὶ τέσσαρα
παιδία. Κατὰ δυστυχίαν δὲν δύναται τις νὰ πωλήσῃ
οὔτε τὴν γυναικα, οὔτε τὰ παιδία, τὰ δὲ φορέματα ταῦ-
τα, μὲ λέγεις, διότι δὲν ἐκτιμῶνται περισσότερον τῶν
τοιῶν δουκάτων.

'Ο δημόσιος κῆρυξ παρετήρησεν διπισθεν αὐτοῦ.

— Μήν διμιλῆς τότον ὑψηλά, λέγει χαμηλοφώγως.

διότι ἡ χήρα εἶναι διπισθέν μας μὲ τὰ μικρά της, καὶ
γνωρίζεις πόσον ἡ δυστυχῆς θλίβεται. Θὰ ἐκλάβῃ ἵσως
τοὺς λόγους σου ως ἐλέγχους. 'Αλλ' ἐν τούτοις, κύριες
Καβερδῶνε, τὶ ἐπταῖσεν δυστυχῆς ἐκεῖνος ἐὰν ἀπέθα-
νεν ἐκ τοῦ πυρετοῦ.

— Βεβαίως, ἀλλ' ἐσφαλε θανατίμως διώτι ἡγόρκ-
σε παρ' ἐμοῦ πράγματα ἀξίας δώδεκα δουκάτων.

— "Ηθελε σὲ πληρώσει ἀν ἔζη.

— Τὸ πιστεύω.

— Διατὰ λοιπὸν παραπονεῖσαι;

— Πῶς! διατὶ παρκπονοῦμαι! ἀνέκραξεν δ μικρὸς
γέρων ἀγανακτῶν· διότι δὲν ἀφησε τίποτε δι' οὗ νὰ
πληρωθῇ τὸ χρέος του... Ίδου τὶ ἄνθρωποι εἶσθε σεῖς
οἱ τοῦ λαοῦ πάντοτε καθ' ἡμῶν! . . .

Ο κῆρυξ ἦγειρε τοὺς ώμους.

— "Ε! ἀδελφὲ, λέγει, ἡ χρηστότης τῶν πτωχῶν
δὲν ἔξαρταται δὲ πάντοτε καὶ ἀπ' αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ
τὴν Πρόνοιαν. Πληρώνουσι διὰ τῆς ἐργασίας των μόνον,
καὶ διὰ δ Θεὸς τοὺς ἀφαίρεσθη τὴν ὑγείαν, αὐτοὶ μέ-
νουσιν ἀνεύθυνοι διόλου· διότι ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ χρέους
των δὲν ἔξαρταται πλέον ἀπ' αὐτούς. 'Ἐπειτα, τὶς οἰδε,
κύριε Καβερδῶνε, ἀ τὰ δώδεκα δουκάτα δὲν
χρητεύεταις διὰ νὰ λάβης καὶ σὺ γωνίαν τινα εἰς τὸν
Παράδεισον.

Ο μικρόσωμος γέρων ἐλαβεν ὑφος θυμῳδες.

— Μήν ἀτετεύεσαι ἐπὶ πραγμάτων ἀγίων, Ιά-
κωβε, λέγει μετ' ἐμβριθείας. Προσπάθησε νὰ εύρης
ἀγοραστάς μᾶλλον ἢ νὰ φυλαρχῆς ἀνωφελῶς.

— Ο δὲ Ιάκωβος ὑπήκουσε μειδιῶν, ἐνῷ δ γέρων ἐ-
πλησίασε πρὸς τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐσκορπισμένα πα-
λαιὰ σκεύη, διὰ νὰ διπολογίσῃ ἐκ νέου τὸ ἔξ αὐτῶν
ἔξαρθσόμενον ἀγρύριον.

— Η δὲ τοῦ βαρφέος δυστυχῆς χήρα εἴτε διότι δὲν
ἡκουσε τίποτε τῶν παρ' αὐτῇ λεγθέντων, εἴτε διότι δ-
λίγον ἔξ αὐτῶν ἐθλίβετο δὲν ἥλλακες οὔτε τὴν ἐκφρασιν

τῶν χαρακτήρων, οὐτε τὴν θέσιν αὐτῆς. Καθημένη δὲ κατὰ γῆς παρὰ τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας ἔκφράτει εἰς τοὺς βραχίονας αὐτῆς δύνα σχεδὸν τῆς αὐτῆς ἡλικίας νήπια, ἀτινα ἐπαιζόν τινας διὰ τῶν ξδην ἡμιπεπτωκότων βατρύγων τῆς κεφαλῆς της· τὸ τρίτον ἐκυλίστε παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς καὶ διευθέτει, ψύλλον, θυσάνους τινὰς στάχεων παρὰ τὴν κοιτίδα αὐτοῦ προσθεδεμένων.

Ἡ μορφὴ τῆς δυστήνου χήρας ήν γαλήνιος· οὐδὲ δάκρυον ἔβλεπε τις ἐπὶ τῶν δματῶν, οὐδὲ στεναγμῶν ἐπὶ τῶν χειλέων της. Ἀλλ' ἡ καρτερία αὕτη ήν θλιβερώτερά των παραπόνων καὶ φρικωδεστέρα τῆς ἀπελπισίας.

Ἐν τούτοις ἄνθρωποι τινες ἐστάθησαν πρὸ τῶν εὐτελῶν ἑκείνων ἐπίπλων τῶν δποίων δικῆρυξ ἀνήγειλε τὴν πώλησιν.

Ἡ μίμησις εἶναι χαρακτηριστικὸν τῶν ἀνθρώπων ὃς ή ἔλξις τῶν σωμάτων. Νέοι διαβάται ἐπεργόμενοι ἵταντο διέτι καὶ ἀλλοὶ ἵταντο, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ μέρος τοῦτο ἔνθα πρὸ μικρῷ οὐδεὶς ἐπληγίστεν ἐπλημμύρει ὑπὸ πλήθους περιέργων διαβατῶν. Οὐδεὶς ἥγοράζειν, ἀλλ' ἀπαντες ἔθεώρουν τὰ σκεύη χωρὶς νὰ γνωρίζουν διὰ τί. "Εκατός εξεπλήγετο μᾶλλον ὅγις ἐκ τῆς θέας τῶν πραγμάτων ἀλλ' ἐκ τῆς περιεργείας τῶν λοιπῶν.

Δύω εὐγενεῖς διαβαίνοντες ἀνεγκυτίσθησαν ὑπὸ τοῦ ἀδιακόπως αὔξοντος καὶ συστρεψούμενου πλήθους.

— Τι τρέχει; ἡρώτησεν διπερθερός μὲν ὑφος δυστρόπου ὑπερηφανίας μαρτυρούστης. Ἄγγλον ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

— Εὖτος τοῦτο εἰς τὴν καλὴν ἡμῶν πόλιν, τοὺς Παρισίους, ἐπανέλαβεν διπερθερός, ηθελον σᾶς ἀποκριθῆ ὅτι θυρωρός τις ξυλοκοπᾶ τὸν σύζυγόν της, ηδὶ κόπτουσι τὰ διάτα γάτου τινος.

— Κάτι μικρότερον, κύριε Γάλλε, ἀπεκρίθη μειδῶν Ἰουδαΐς τις φυσιογνωμίαν ἔχων γαλῆς, ἀκούσας τὴν δυλιδίαν τῶν δύω τούτων εὐγενῶν.

— Τί εἶναι λοιπόν;

— Τὰ πενιχρὰ σκεύη βαφέως τινος, ἀποθανόντος πρὸ τινων ἡμερῶν, πωλούμενα ὑπὸ τοῦ Κυρίου Κανερδώνου.

— Καὶ τίς, σᾶς παρκαλῶ, αὐτὸς δικῆρος Κανερδώνος;

— "Ἐνας ἐμπορος, κύριε μου, χρωματοπώλης εὐθύντας.

— Μήπως μᾶς ἐξέλκεις διὰ ζωγράφους, εἴπεν δικῆρος μὲν ὑφος θυμῶδες.

— Τῇ ἀληθείᾳ, δικῆρος οὗτος ἀστειεύεται, ἐπρόσθετε μετὰ κουρότητος δικῆρος. Μάθε, ἀχρεῖ, ηδὶ δυλιδῆς πρὸς τὸν λόρδον Πεμφρόκην καὶ πρὸς τὸν κύριον Βιβών.

Καὶ εἰς τὰς λέξεις ταύτας τὸ πρόσωπον τοῦ Ιουδαίου ἐλκεν ἐκφρασιν χαρᾶς ἀπεριγράπτου.

— Α! Α! μυλόρδες, πόσον εύτυχῶς σᾶς ἀπήντησα! "Ἐγω εἰς τὸν οἰκόν μου ἔργα τῶν περιφημοτέρων διδασκάλων τῆς Ἰσπανίας καὶ Ἰταλίας.

— Ο "Ἄγγλος τὸν παρετήρησε.

— Πῶς διομαζεται;

— Ισραήλ.

— Α! Α! "Ηκουσα, τῷ διότι, τὸ διομά σου. Λέγουν δυως ηδὶ εἰται ἄνθρωπος τοῦ διαβόλου. διότι ἀ-

γοράζεις ἔν καὶ πωλεῖς χίλια πλὴν ἀδιάφορον. Ἐχεις εἰλόνας τοῦ Πουστίνου;

— Τρεῖς, κύριε.

— Τοῦ Κρεσπίου;

— Πολλάς.

— Τοῦ Δομινίκου;

— "Οσας θέλετε.

— Δός με λοιπὸν τὴν διεύθυνσί σου.

Καὶ ἐνῷ διάρδος ἔγραφεν αὐτὴν δικῆρυξ ἡρχισε πάλιν νὰ φωνάζῃ πωλῶν κοιτίδα τινα, πλὴν οὐδεμία προσεφέρθη τιμὴ, καὶ δικῆρος παρετήρησε τοῦτο.

— Ο κύριος Καβερδώνος δυσκόλως μοι φαίνεται διτι θὰ δυνηθῇ νὰ λάθῃ τὰ χρήματά του, λέγει δικῆρος.

— Τῷ χρεωστοῦν λοιπὸν πολλά;

— Διδέκα δουκάτα, κύριε μου.

— Καὶ η χήρα δὲν ἡδονήθη νὰ τὰ ἐξοικονομήσῃ;

— "Οχι: διότι η χήρα αὕτη δὲν ἔχει φίλους· ησαν δυστυχέστατοι ἄνθρωποι.

— Διδέκα δουκάτα! ἐπανέλαβεν δικῆρος Βιβών.

Καταλαμβάνεις πῶς δύναται νὰ ζήσῃ τις μυλόρδες.

— Ο λαὸς δὲν ἔχει ποσῶς ἀνάγκας, ἐπέφερε φιλοσοφικῶς διμυλόρδος.

— Μάλιστα! Τὸ κατ' ἐξέδεντον τριακοσίας χιλιάδας λιτρῶν κατ' ἔτος, καὶ πάλιν στερεόμαι πολλά! . . . Μάτην ἔφθειρα τὰ δάση μου, μάτην ἐπώλησα τὰ ἔγγειά μου εισοδήματα καὶ ηγέησα οὕτω τοὺς μισθῶντες μου· διότι πάλιν δὲν μοι ενδίσκονται δσάκις θελήσω διακόσια λουδοβίκια τούλαχιστον.

— "Ε! Καὶ ποιος δύναται νὰ ζήσῃ τὴν σήμερον δπως θέλῃ, κύριε; "Εγὼ διτι σᾶς διμιλῶ ἐξοδεύω περισσότερα τῶν ἐσόδων μου ἔξι χιλιάδας γυνεάς.

— Εὖτος πλουσιώτερος, ηθελον δίψει εἰς τὴν δυστυχῆ ταύτην τὰ διδέκα τῆς δουκάτας ἀλλὰ τὸ χαρτοπάγιον μὲν ηφάνισε.

— Ως ηράνταν ἐμὲ αἱ συλλογαί. Πιστεύεις διτι δίδω σήμερον εἰς ἀχρεῖον τινα πεντήκοντα χιλιάδας σκοῦδα διὰ τὰ Επτά Μυστήρια τοῦ Πουστίνου, καὶ πάλιν δὲν συναινεῖ; Νομίζω διτι ἐπὶ τέλους θὰ βιασθῶ νὰ προσφέρω δγδοίκοντα χιλιάδας καὶ ίσως περισσότερον.

— Ο Ιουδαΐς ηκουε τὰ πάντα, ἀποφασίσας νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς πρὸς τὴν ζωγραφικὴν μανίας τοῦ "Άγγλου" ἀλλ' ὀλίγα βήματα πορθώτερω ἀλλως τις ἔτεινεν διμοίως οὓς προσεκτικὸν εἰς τὴν συνομιλίαν τῶν δύω ξένων. "Ην δὲ οὗτος ἀνθρωπός τις τοῦ μεσαίωνος, μαῦρο ἐνδεδυμένος, οὐδὲν ἀξιοπεριγράπτον ἔχω τῆς κακεντρεχοῦς ζωρότητος τοῦ βλέμματός του. ἐμειδίασε δὲ ἀκούων τὰ τῶν δύω εὐγενῶν περὶ πενίας παράπονα, καὶ ἔριψε πρὸς αὐτοὺς βλέμμα πικρᾶς εἰρωνίας οὐδέλως ὑπέρ την παρατηρηθεν. "Ηδη δικῆρυξ ἐπώλει ψφασμά τι κεκαπνισμένον.

— Υπάρχουσι λοιπὸν καὶ εἰκόνες; ηρώτησεν διλόρδος Πεμφρόκος γελῶν.

— Ισως σύμβολον τι τοῦ πωλητοῦ τῶν μακαρονίων τὸ διποίον ἔμεινε πρὸς λογαριασμὸν τοῦ βαρεώς, ἀπεκρίθη δικῆρος Βιβών.

— "Εξ θιολούς! ἀνέκραξεν διπολῶ.

— Οὐδὲ δύω δὲν ἀξιζει, λέγει δικῆρος.

Καὶ διέτρεξε σιγμή σιωπής,

— Διῶ τρία δουκάτα, λέγει αἰρυηδίως διὰ παρα τριήνος.

Τότε θόρυβός τις ἡργισέ μεταξύ τοῦ πλήθους.

— Τρίαδουκάτα! ἐπανέλαβεν ἐκπεπληγμένος δὲ Ιουδαιός.

— Τίς δὲ ἄνθρωπος οὗτος; ἡρώτησεν δὲ μυλόρδος.

— Εἶναι δὲ κύριος Στέλλας, κύριε.

— Ό ζωγράφος;

— Ναι, καὶ εἰς τῶν εὐφυεστέρων ἐρευνητῶν μας.

— Μήπως τὸ ὑφασμα τοῦτο ἔχει ἀξίαν τινά;

— Εἶναι λέσως ἀριστούργημα τι λέγει δέ κύριος Βιβλίων μετ' ἀδιαφορίας; τίς εἶδε; ἔργον λέσως τοῦ Καραχίου ή τοῦ Τιτιανοῦ.

— Άλλὰ τί διάβελον! τι λέγει δέ κύριος Βιβλίων μετ' ἀδιαφορίας; τίς εἶδε; ἔργον λέσως τοῦ Καραχίου ή τοῦ Τιτιανοῦ.

— Πῶς δχι! Μήπως δὲν εὑρέθη ἐσχάτως ἐν ἀριστούργημα χρησιμεῦον, ως περιφραγμα, θύρας παράτινι βιναύσω τεχνίτη;

— Τρία δουκάτα! ἐπανέλαβεν δέ κύριος Βιβλίων δὲν θά υπερθεματίσῃ κανεὶς;

— Γέσταρα δουκάτα! ἔκραξεν δὲ Ιουδαιός.

— Οκτώ! ἐπανέλαβεν δὲ Στέλλας.

— Δέκα δουκάτα!

— Δώδεκα!

— Πλὴν ἐστάθησαν πλέον· δὲ Ισραὴλ ἐζήτησε νὰ παρατηρήσῃ πλησιέστερον τὴν εἰκόνα.

— Εἶναι πειτόν! ἐπανέλαβε τότε ζωηρῶς δὲ τὰ μυρῖα ἐνδεδυμένος διότι δίδω εἴκοσι δουκάτα.

Μέχρι τοῦδε δὲ μυλόρδος παρετήρησεν ἄρωνος σχεδὸν τὰ πάντα. Ἐπι τέλους δύμως ἐπροσώρησε, καὶ μὲ τόνον ἡσύχου καὶ ψυχρᾶς ὑπεροχῆς ἦν παρέχει τοῖς ἄνθρωποις δὲ πλούτος.

— Πεντήκοντα δουκάτα, εἶπε ταχέως.

‘Ο ζωγράφος ἐστράφη πρὸς αὐτόν.

— Αλλ’ ἐπίνακος οὗτος δὲν ἀξίζει τὰ πεντήκοντα, λέγει.

‘Ο Αγγλος ἔρριψε βλέμμα λοξὸν κατ’ αὐτοῦ, καὶ ἐμειδίασεν ὑπερηφάνως.

— Πολὺ καλλί, φίλε μου, λέγει τότε ἄνθρωπος δοτις ἔχει συλλογὴν ζωγραφημάτων ἐκατὸν χιλιάδων λιτρῶν στερλινῶν νομίζω διτὶ κατὶ γνωρίζει περὶ ζωγραφικῆς. Αναμφισβόλως ἔχετε τοὺς λόγους σας, κύριε Στέλλα, ὑπερθεματικούς εἰς τὸ ὑφασμα τοῦτο.

— Γῳ ὄντι μυλόρδε.

— Λοιπόν! ἔχω καὶ ἐγὼ τοὺς ἐδίκους μου.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν κήρυκα.

— Εκατὸν δουκάτα, λέγει, καὶ ἀς τελειώσωμεν ἀπ’ ἑδῶ!

Τὸ πλήθος ἐφαίνετο ἐκπεπληγμένον, καὶ ἀπαντεῖσι δρομαλοὶ ἐστράφησαν πρὸς τὸν μυλόρδον Πεμβρόκην. Ή δυστυχής ζήρα, ἐκτὸς ἔσωτῆς ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἐνόμιζεν διτὶ ὠνειρεύετο· δὲ δέ κύριος Καθερδάνος ἐσφόγγιζε τὰς διόπτρας αὐτοῦ γελῶν.

‘Ο Κήρυξ ἐφωτήσας τρίς μήπως θέλει τις νέννα προσφέρει τίμην, ἐφώναξε διτὶ τὸ ὑφασμα ἀνήκει τῷ μυλόρδῳ.

‘Ο κύριος Στέλλας ἡκολούθησε τὰ πάντα διὰ τοῦ δρθαλμοῦ, καὶ ἀφῆσε τὸν Αγγλον νὰ πληρώσῃ τὰ ἐκατὸν δουκάτα.

— Δὲν ἐπεύχετε εἰς τὸν συναγωνισμὸν, κύριε, λέγει οὗτος παρατηρῶν τὸν ζωγράφον μὲν ὕρος σκωπικόν.

— Συγχωρήσατε με, μυλόρδε, λέγει δὲ Στέλλας, τὰ ἐπρόσμενα.

— Πῶς;

— Ήκουσα τὴν μετὰ τοῦ εὐγενεῦς τούτου συνομιλίαν σας· ἐγνώριζα, διτὶ δυστυχέστατος πρὸς πληρωμὴν διώδεκα δουκάτων εἰς τὴν ζήραν τοῦ. Περεγρίνου, εἰσθε πλουσιώτατος πρὸς πληρωμὴν διγράμματα χιλιάδων λιτρῶν διὰ μίαν τοῦ Ποστίνου εἰκόνα· ηθελητα λοιπὸν νῦν ὥρελθω ἐκ τῆς πρὸς τὴν ζωγραφικὴν μανίας ταύτης. ἵνα σᾶς; βιάσω, οὕτως εἰπεῖν, νὰ ἀνακυρώσητε τὴν γυναικα ταύτην ἐκ τῆς πενίας της, καὶ ἐπέτυχα γὰ σᾶς κάμω νὰ ἐκτελέσητε ἔργον ἀγαθὸν, ἀποδίδων εἰς τὸ δράκον τοῦτο τιμὴν ἀξιόλογον. ‘Οταν ἐπρότεινα τρία δουκάτα, ημην βεβαιος διτὶ δύμες ηθελετε προσφέρει περισσότερον.

— Καὶ λοιπὸν ή εἰκώνα αῦτη . . .

— Ή εἰκὼν αὕτη δὲν ἀξίζει οὐδὲ τοὺς ἔξι δισίλογους, διτὶ δοχάς εἰπιμήθη.

‘Ο κύριος Βιβλίων δὲν ἔπαινε νὰ γελᾷ.

— Αδύνατον! ἀνέκραξεν δὲ Αγγλος ἀλλως τε δικύριος Στέλλας δρείλει νὰ μοι δώσῃ λογχατισμόν . . .

— Εκτὸν δουκάτα; . . . μάλιστα. Εὰν δὲ κύριος μυλόρδος δὲν ὑπερθεμάτιζε εἰς τὴν ψευδῆ ταύτην τὴν εἰκόνα, ηθελον τὴν ἀγοράσει, δχι διὰ νὰ γίνω κάτοχος ἀριστουργήματός τυνος, ἀλλ’ ἵνα ἔχω ηδεῖάν τυνα ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀνάμνησιν. Εὰν δὲ μυλόρδος λυπήται διτὶ ἀφηρέθη παρ’ αὐτοῦ μικρά τις ἐλεημοσύνη, καὶ ἀντὶ δοντι δὲν δύναται νὰ θυσιάσῃ ἐκατὸν δουκάτα ὑπέρ μιᾶς ἀπροστατεύοντος καὶ δυστυχοῦς, δύναται νὰ μοι παραχωρήσῃ τὴν εὐεργεσίαν του.

— Σιάσου! ἀνέκραξεν δὲ Βιβλίων· ἐγὼ ἀναδέχομαι αὐτὴν ἐὰν παραιτηθῇ. Τοῦτο εἶναι μάθημα δὲν ἔχει οὔτω, κύριε Στέλλα; Ήθελητατε νὰ καταδείξητε ὅτι οἱ εὐγενεῖς ημεῖς ἔχομεν ίδιοτροπίας ἀλλοκότους πρὸς τὴν τέχνην χωρὶς νὰ ἐννοῶμεν αὐτὴν, καὶ διτὶ ἀστοι πρὸς τὴν κατὰ τῶν ἀτάπων ημῶν δρέξεων ἀπόλαυσιν, εἰμεθα φιλάργυροι πρὸς τὴν τῶν καθηκότων ἐκπλήρωσιν.

— Αλλοίμονον! κύριε, λέγει δὲ Στέλλας· δὲν εἰσθε μόνοι δύμες, ἀλλ’ ἀπας δέσμος· ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ ἐπιθυμίαις ημῶν ἀποβατίνουτιν ἐλαττώματα καὶ κακίαι. Δὲν ἀγαπῶμεν τὰ ἀριστουργήματα διὰ τὴν ἔξι αὐτῶν τέρψιν ημῶν καὶ τῶν ἀλλων, ἀλλ’ ἵνα ἀποκύπτομεν καὶ σωρεύομεν αὐτὰ ἐν τῷ κρυπτῷ, δισει φιλάργυροι τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν ἀποκρύπτοντες. Ο πρὸς τὴν τέχνην ἔρως δὲν εἶναι ως ἐπρεπε νὰ ἔηαι, ἀντανάκλασις τοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ἔρωτος, διότι δι’ αὐτοῦ κολακεύομεν ηδη καὶ εὐχαριστοῦμεν μανίαν. Ζωγράφοι δὲ η ἐρασταὶ τῆς τέχνης προτιμῶμεν, οἱ πλεῖστοι τούλαχιστον, κεκαπνισμένον τι μέφασμα, τοῦ τῆς εὐδαιμονίας καὶ εὐγνωμοσύνης μειδιῶντος προσώπου.

— Θαυμάσια σκέπτεσθε, κύριε, λέγει δὲ κύριος Βιβλίων μετὰ βεβικτημένης ἐλευθερίοτητος· σᾶς εὐχαριστῶ δὲ διὰ τὴν πολύτιμον ταύτην σας συμβουλὴν, καὶ διὰ νὰ δείξω διτὶ αὕτη ηρχισεν ηδη νὰ ἐνεργῇ, λαβήτε ταῦτα διὰ τὴν ὑφάσματα τοῦ προστατευομένην ταῦτην γυναικα.

— Καὶ ἐγὼ, φυλάττω τὴν εἰκόνα, ἐπρόσθετεν δὲ λόρδος Πεμβρόκος σοβαρῶς.

— Θά καμέτε καλήτερον, μυλόρδε, λέγει δὲ Στέλλας, νὰ καταβέσητε τὸ μέφασμα τοῦτο ἐν τῷ μουσείῳ ημῶν μετὰ τῶν ἀριστουργήματων διότι δὲ κάτιον παραγόρημένην τινα οἰκογένειαν καὶ η ἀναμνήσις αὕτη εἶναι ἀνταξία τῆς λαμπροτέρας τοῦ Ραφήλου εἰκόνος.

(A. I.)